

„Jeg giver Pastor Vestrup Ordet!“

Forinden den tidligere Præst i Favsing begyndte at tale, stod han lidt og ligesom spejdede eller vejrede ud over Forsamlingen. Hans højre Haand løftede sig flere Gange nervøst op til Brillerne, og i Ansigtet med de plumpe Træk skiftede Udtrykket uophørligt paa en Maade, der mindede om Skyggespillet over en Pløjemark under en urolig Aprilhimmel.

„Det var ellers lovlig stærkt at sige om mig, at jeg op-hidser Folket mod Guds Kirke,“ sagde han med sit grove jyske Mæle, som en stærk Forkølelse gjorde endnu mere ru. „Jeg veed ikke bedre, end at jeg netop gaar rundt og leder efter Guds Menighed her i Landet; men den er ikke nem at finde. Den sidder saa forsagt og gemmer sig som en gammel Mørlille, der ikke tør vise sig, fordi Gadeungdommen hujer af hende. Det synes maaske en sær Tale for mange af jer, der her er samlede. I veed maaske slet ikke af, at Satan ogsaa har sin Kirke her paa Jorden. Den tager jo de fleste Mennesker saa skammelig fejl af. Det er forresten just den samme, vi lige hørte om, den magtsyge Kirke, som alle Midler er lige gode, bare de giver Anseelse og Myndighed i denne stakkels Verden. Se, det kunde jeg nu ha' Lyst til at fortælle jer en Historie om. Det var dengang — I veed nok — da Vorherre vandrede omkring her paa Jorden i en Pilgrims Lignelse for at besøge sit Folk. Og nu maa I da endelig ikke forestille jer Himlens og Jordens vældige Gud som saadan en gammel hyggelig Julenisse med Godter i alle Lommerne, som vi plejer at se ham afbildet paa Glansbilleder og